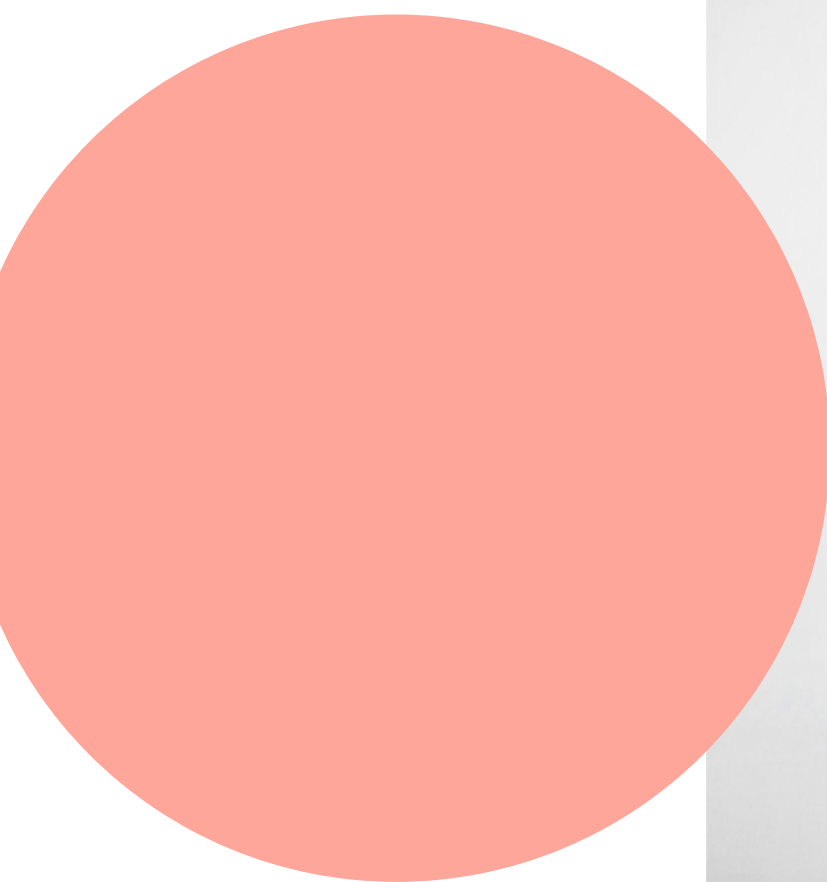
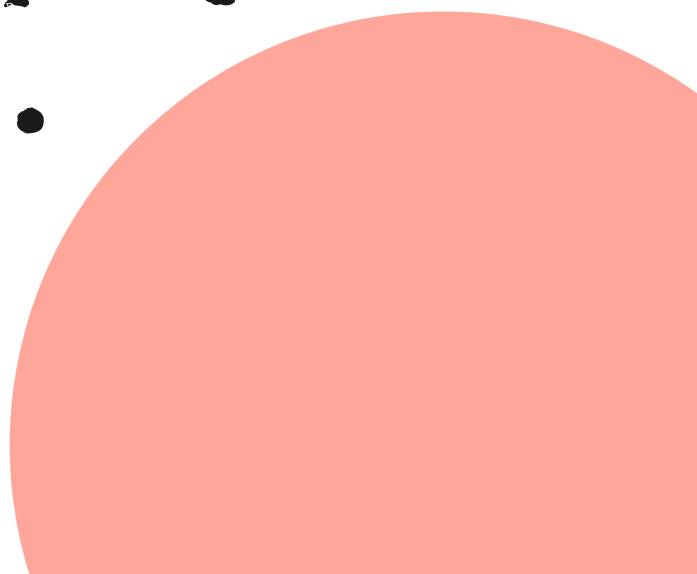

ZBORNIK

“Pronađeni u prijevodu”
2026.

„Pronađeni u prijevodu“

**Zbornik radova treće Smotre literarnog
stvaralaštva inojezičnih učenika**

**OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
Macinec, 2026.**

„Jezik je most između nas i svijeta.“¹

Inojezična smotra „Pronađeni u prijevodu“ osmišljena je za učenike koji misle na jednom jeziku, a snalaze se, govore i stvaraju na drugome. Zamišljena je kao prostor kreativnog izražavanja u kojem učenici imaju priliku podijeliti svoja literarna djela na hrvatskom jeziku, istražujući njegove bogate mogućnosti, igru riječi i njihovu dvosmislenost te snagu izraza.

Smotra pruža priliku učenicima kojima hrvatski nije materinski jezik da pronađu svoj glas i pokažu kako jezik postaje most koji nas povezuje s drugim svjetovima i kulturama. To je mjesto susreta učenika i mentora, u kojem zajedno istražuju ljepotu jezika, otkrivajući kako se misli, osjećaji i priče prenose kroz riječi. Upravo u tome i leži čar, jer jezik i riječi nisu prepreka, već mostovi. Riječima se možemo igrati, stvarati vlastite svjetove, zamišljati da smo negdje drugdje ili netko drugi.

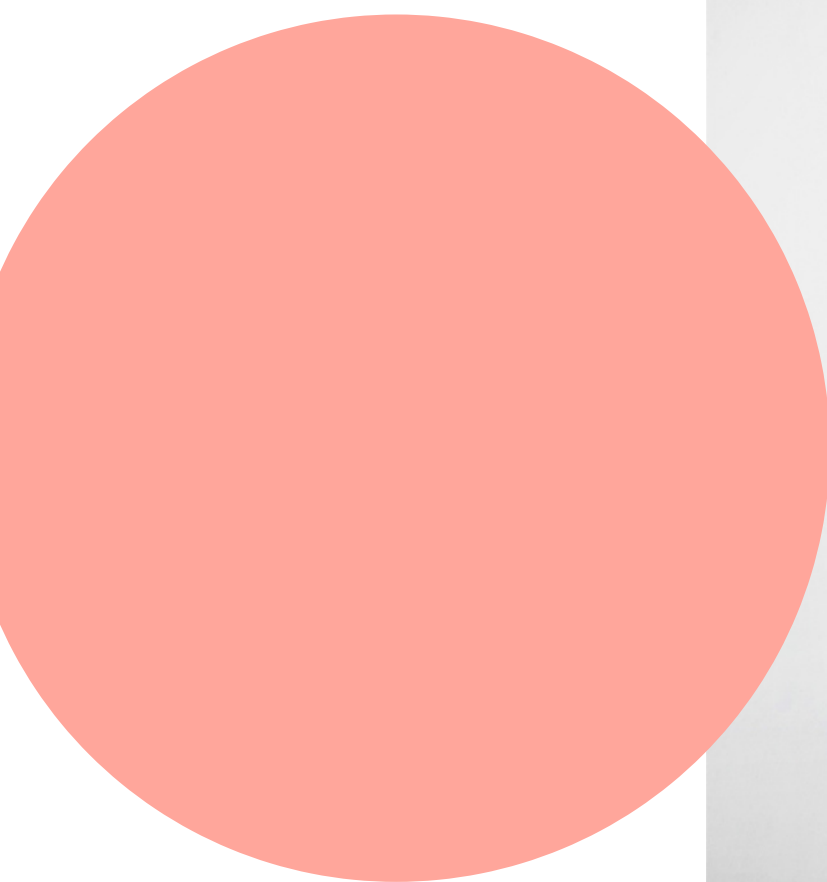
Ove godine smotra literarnog stvaralaštva „Pronađeni u prijevodu“ po treći put okuplja učenike koji koriste hrvatski jezik kao ini jezik. Zadatak je bio napisati literarni rad bilo kojeg književnog roda (proza, poezija ili drama) na hrvatskom standardnom jeziku i na materinskom jeziku učenika. Tema ovogodišnje smotre bila je slobodna, kao i naslov, ali rad je trebao sadržavati riječi: praznina, kraj, gledati, široko, ponekad. Navedenih pet riječi moguće je bilo koristiti i u njihovim izvedenim oblicima.

Na smotru je pristiglo dvadeset radova iz sedam međimurskih škola. Zaprimljeni su radovi u sva tri književna roda: dvanaest proznih tekstova, sedam pjesama i jedan igrokaz. Stručno povjerenstvo u sastavu Kristina Štebih (književnica i kulturna djelatnica), Martina Horvat Kolar (profesorica hrvatskoga jezika i književnosti) i Kristinka Vugrinec (učiteljica hrvatskoga jezika) pročitale su i ocijenile radove te najbolje i nagradile. Učenički su radovi okupljeni u ovom zborniku.

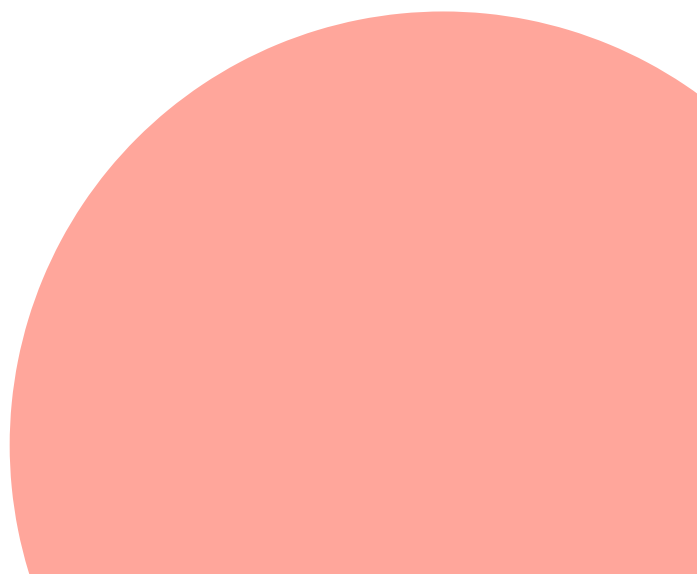
Andrea Matić i Dijana Kirić
koordinatorice smotre

SADRŽAJ

Melisa Bogdanić: Ja sam dijete	5
Lea Horvat: Ljubav koju sam očekivala	8
Marjana Oršuš: Pod otvorenim nebom	10
Niva Joleen Feifarek: Mali zvjezdani prijatelj	12
Anastasiia Savenko: Dragi KAJ	14
Iva Balog: Gdje sam ja?	15
Anamarija Bogdan: Luna	17
Lucija Balog: Moj dan	18
Milena Ignac: Moj rođendan	19
Maja Ignac: Moj ružan san	21
Nives Oršoš: Moja zaigrana ljepotica	22
Helena Horvat: Na kraju jednog poglavlja	24
Leja Ignac: Naše ljubazno prijateljstvo	26
Klaudija Oršoš: Ponekad je kraj početak	28
Dolores Oršoš: Prozor moje duše	29
Karmen Oršuš: Prvi dan škole	30
Doroteja Cikatić: Rast	32
Rihanna Oršoš: Rihannin školski dan	33
Sabina Ignac: San jedne djevojčice	34
Ivana Bogdan: Sloboda	36

I. nagrada

Ja sam dijete

Imam 15 godina. Kažu da sam već velika, ali ja se još uvijek volim igrati skrivača, preskakati lokve poslije kiše i smijati se bez razloga. Kad se pogledam u ogledalo, ne vidim ženu. Vidim dijete koje još ne zna što je život, ali već osjeća strah. Ponekad sjedim sama u sobi i gledam kroz prozor. Gledati ljude kako prolaze lakše je nego gledati roditelje u oči jer u njihovim očima nema mene. Tamo vidim samo planove, dogovore i novac. Kažu da mi žele dobro, ali ja osjećam prazninu u prsima, kao da mi netko polako uzima djetinjstvo.

„Vrijeme je“- govore.

„Naći ćemo ti muža.“

Ne pitaju me želim li. Ne pitaju me bojim li se. Ne pitaju me sanjam li nešto drugo.

„Mama, ja se još želim igrati“ - šapnem jedne večeri.

„Ne znam kuhati za obitelj. Ne znam biti majka. Ja tek učim biti ja.“

Ona samo uzdahne i kaže:

„Takav je život.“

Ali za mene to zvuči kao kraj mojih snova.

Noću ležim budna i gledam strop. Razmišljam kako će moj svijet odjednom postati široko i teško mjesto, puno odgovornosti koje ne razumijem. Kažu da ću uskoro imati dijete, a ja još uvijek nosim lutku sa sobom kad spavam.

Kako da budem majka kad još nisam bila dijete?

U školi učim o svijetu, o povijesti i knjigama, ali nitko me ne uči kako da budem hrabra kad mi srce drhti. Nitko me ne uči kako da se borim za sebe.

Ju mes kupil

Am 15 aj. Îm zîşi kă mes mar mari, ali ju inka plak să mă žok gajanje, să sîrîj pîşci baltă dăpă plôji şî să rîd făr dă razlog. Kînd mă ujt îm şčiklă, nu văd cîgankă. Văd kupil kari inka nu şčiji še îj kustu ali mar sîmcă frika. Kîn şî kînş şăd sîngură îm sobă şî mă ujt pă ublok. Sî ci ujc pă óminj kum fuži maj léfko îj dă kînd să ci ujc lu roditelj îm oč. Kă îm očî alor nu ari pă minji. Akulo văd numa planur, dogovor şî banj. Zîşi kă îm gîndéşci benji, ali ju sîmcuv še va ka praznina îm čept, ka kum mar lo şî jiva pînşet djetinjstvo.

"Vrémé îj"- zîşi.

"Cunj afla bărbat."

Nu mă întabă dakă gîndesk. Nu mă întabă dakă mi frikă. Nu mă întabă dakă învîs alt še va.

"Mamă, ju gîndesk maj să mă žok", jam zîs um sară. " Nu şčuv să fak dămînkă pîntru familiji. Nu şčuv să fjuv mamă. Ju tek mă învăc să fjuv ju."

Jé numa suflă şî zîşi:

"Afél îj kustu."

Ali dî minji ajé samîná kă visu amjov îj gata.

Nópce şăd pă kóşci şî mă ujt pă plafon. Mî gîndesk kum u fij kustu amjov dîmtrudată larg şî grou lok, pljin dă odgovornost kari nu prişep. Zîşi kă rép uj avé kupil, a ju inka îm duk babă ku minji kînd mă kulk.

Kum să fjuv mamă kînd inka njiş kupil nam fost?

Îm îşkulă mă învăc dă lumî şî dă cară, dă puveşc şî dă kenvij, ali njimé nu mă învacă kum sî fjuv bălaură kînd îm trîmură sufljitu. Njimé nu mă învacă kum sî mă burulesk dă minji.

Ponekad sanjam da trčim livadom, da se smijem s prijateljima, da imam torbu punu bilježnica, a ne pelena. Sanjam da me roditelji gledaju s ljubavlju, a ne kao teret koji žele maknuti iz kuće.

„Ja nisam stvar“ - želim im reći.

„Ja sam dijete.“

U meni je tiha borba. Jedan dio mene želi biti poslušan, jer ih volim. Drugi dio želi viknuti: „Stanite! Dajte mi vremena!“

Unjir învîs kum aljegr pǎ đujtǎ, kum rîd ku urtaşim, kǎ am taşka pljinǎ dǎ tekur, a nu kîrpi dǎ kupij. Învîs kǎ roditelji amej pǎ minji sǎ ujtǎ ku plǎkǎturǎ, a nu ka pǎ um teret kari gîndeshçi şî je dîm kuljibǎ.

"Ju nu mes stvarǎ" - gîndesk sî lji zîk.

" Ju mes kupil."

Îm minji îj bǎtaji stiha. Unu parçi dǎ minji gîndeshçi sǎ puji uréçi, daje kǎ lji plak. Alta parçi ar muţi:

" Stǎţec! Dǎđecîm răgaz!"

Asta puvéşçi îj amé, ali şî puvéşçi dǎ maj mulçi féçi. Dǎ féçi kari tari rép duşi teret dǎ hej mar kari stiha kréşçi fǎr dǎ žukurij, fǎr dǎ vis, fǎr dǎ izbor.

Ju inka înkred kǎ am pravo sǎ adun daje kǎ kustu amjov nuj gata maj îm njénci dǎ še su apukat, kǎ kraju amojv nu trîbu sî fiji lu altu početak.

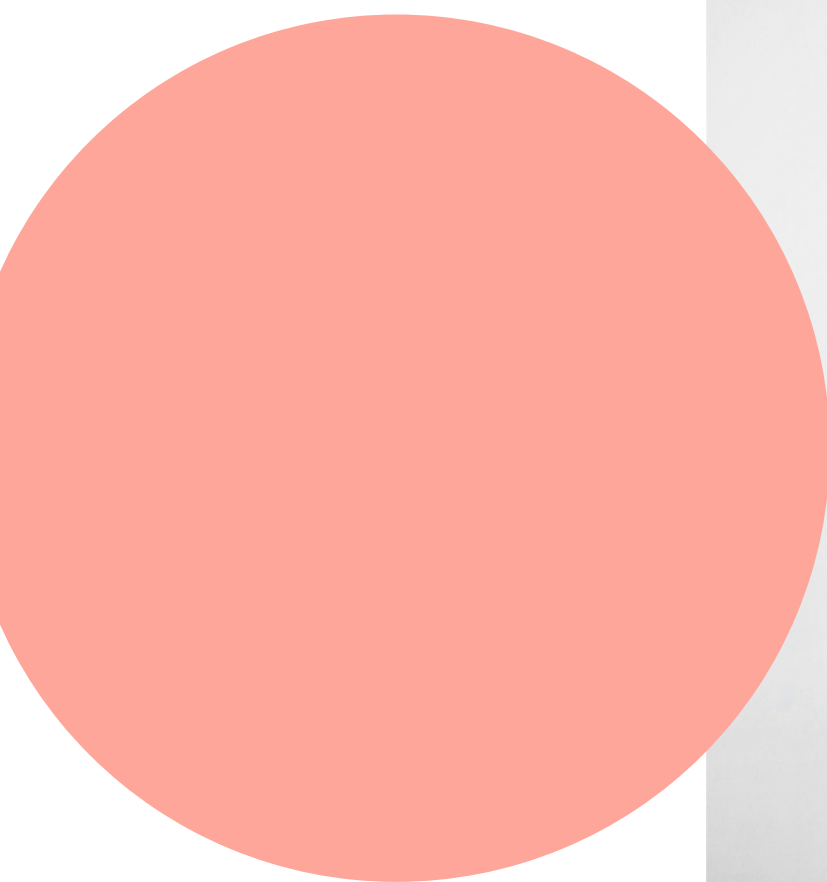
Tot kupilu zasluţuléşçi sǎ éjvi djetinjstvo.

Şî tótǎ fata zasluţuléşçi kit sǎ sǎ ujçi pǎ je pîm sufljit, a nu pîm banj.

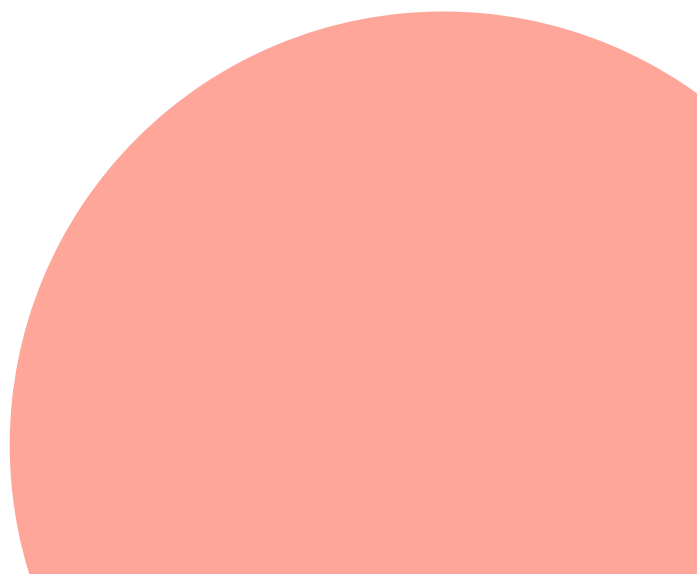
Melisa Bogdanić, 8. razred

Osnovna škola Orehovica

mentor: Natalija Sklepić

2. nagrada

Ljubav koju sam očekivala

Ponekad sam te znala gledati
duže nego što je trebalo,
tražeći u tvom pogledu
ono što u mom već odavno živi.
U meni se širila praznina,
široko i tiho,
svaki put kad bih shvatila
da tvoje oči ne traže mene.
Stajala sam blizu,
a između nas bio je kraj
nečega što je samo moje srce
zvalo početkom.
Mislila sam da ćeš jednom osjetiti,
da ćeš vidjeti
kako te gledati
za mene znači nadati se.
Ali tvoje riječi bile su ravne,
bez drhtaja, bez skrivene topline,
dok je u meni praznina rasla
kao more bez obale.
Ako je ovo kraj,
onda je to kraj moje tihe ljubavi —
one koju si gledao,
a nikada vidio nisi.

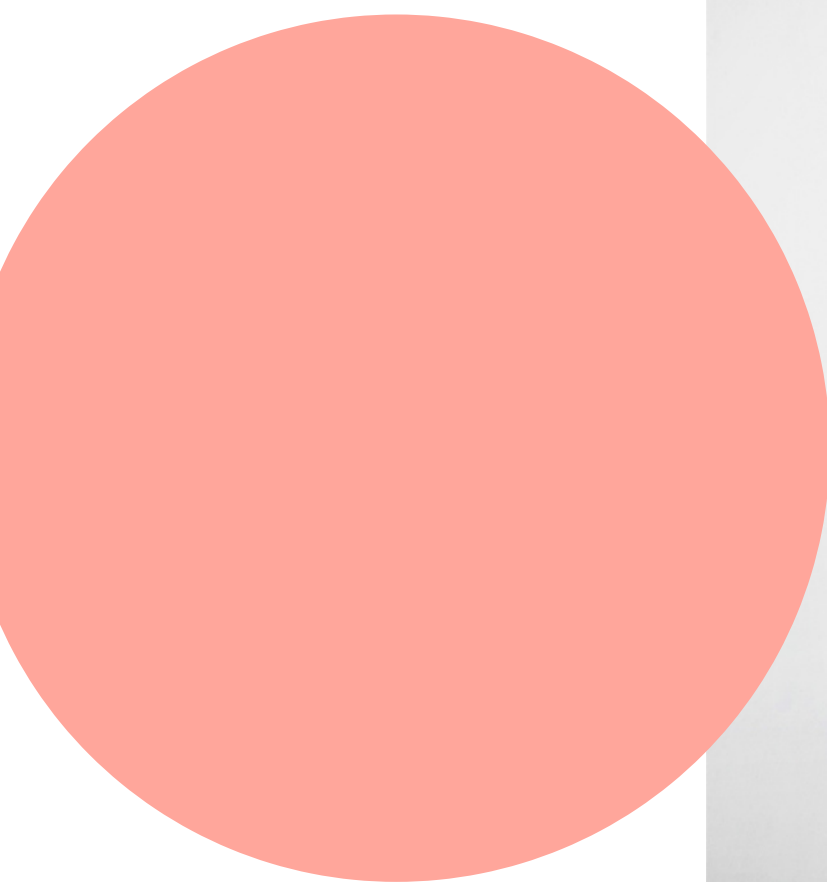
Plktar kari ankrizut

Unjir ščijem sm ujt p činj
maj mult dše trubeje
ujkuta la činj am kutari
aje še am umjo mar d mult kust.
Am minj su mct lok
mari š stija
svaki put knd svatalsk
k oči atej nu m kot p minji.
Am stat dapropi
a lng noj are gata.
Šlua še čar sufljitu amjo
čima dm kap.
Unijir gnđem
k vi smc k vi viđe kum či ujta
d minji značalešči
k či nadali.
Ali vorbilje atelji asare ravn,
frd trumurači frd askuns kldur
knd are am minji lok mari
kao more kari marlu vinj s pripadalask.
Dak kj asta gata atunš
aj aje gata ame stija
plktur aje še či ujtaj
a nikad naj vzut.

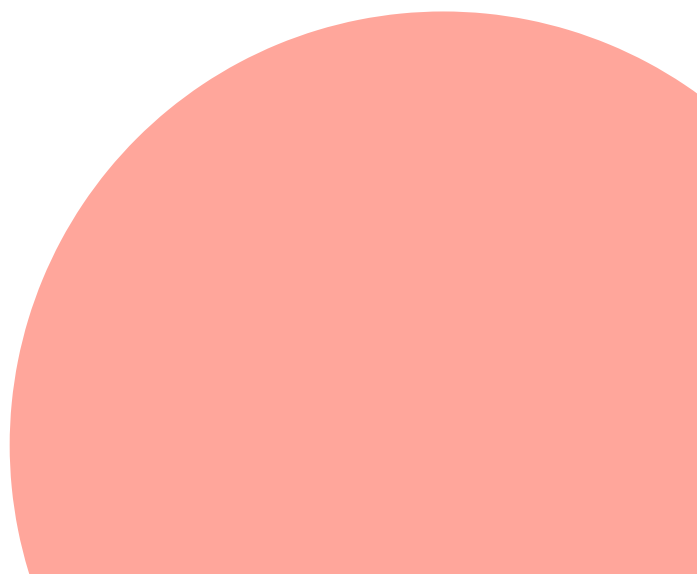
Lea Horvat, 6. razred

OŠ dr. Ivana Novaka Macinec

mentor: Natalija Jezerinac

3. nagrada

Pă noru dăsvăkut

Pod otvorenim nebom

U tišini večeri volim gledati
kako se nebo prostire široko,
u meni se javlja tiha praznina.
Ja slutim, svaki kraj boli duboko.

U mirisnoj travi sjedi stari Rom
kraj vatre koja tiho traje.
Pucketanje žara u noći šapuće
kao znak što u srcu prepoznaje.

Ponekad, dok zvijezde gore pred nama,
u plamenu vidim svjetlost i dom.
Jer ondje gdje vatra gori,
praznina nestaje – ostaje čovjek i Rom.

Îm nópce stiha plak sã mã ujt
kum noru mari sã dăsvași,
îm minji sã skólă séva ka praznina
Ju sîmcuv, tot kraju dóri tari.

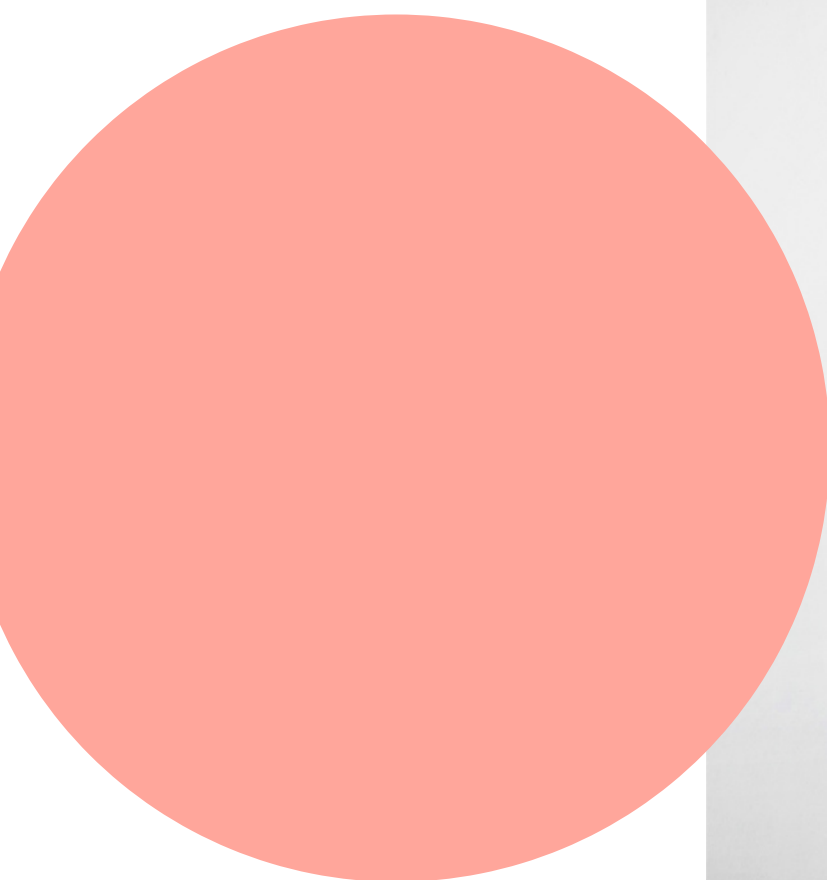
Îm jarba še mirósă șađi Băjașu,
la foku kari stiha arđi.
Iskricurljé stiha șaptaléșci
ka um znak še îm sufljit îl kunóșci.

Unjir, kînd șcéljliljé arđi lîngă noj,
îm fok văd lumina șî kuljiba,
Kă akulo hundî foku arđi,
praznina stă - rîmînji numa omu șî Băjașu.

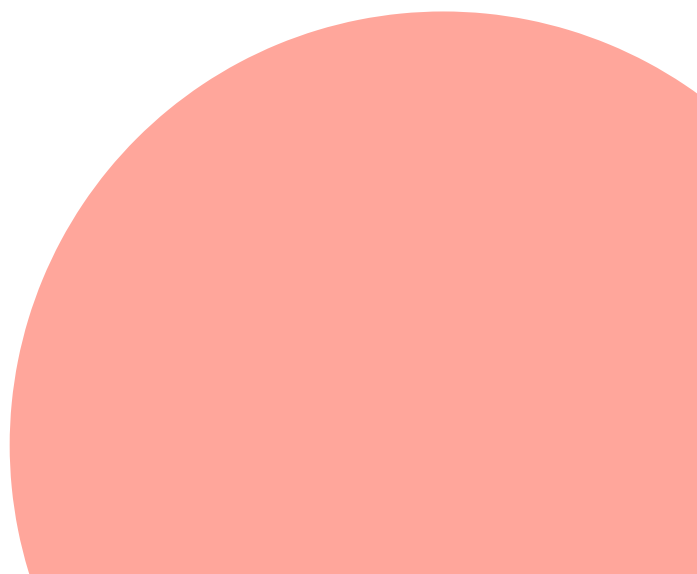
Marjana Oršuš, 8. razred

Osnovna škola Orehovica

Mentor: Natalija Sklepić

Posebna pohvala

Der kleine Stern

Mali zvjezdani prijatelj

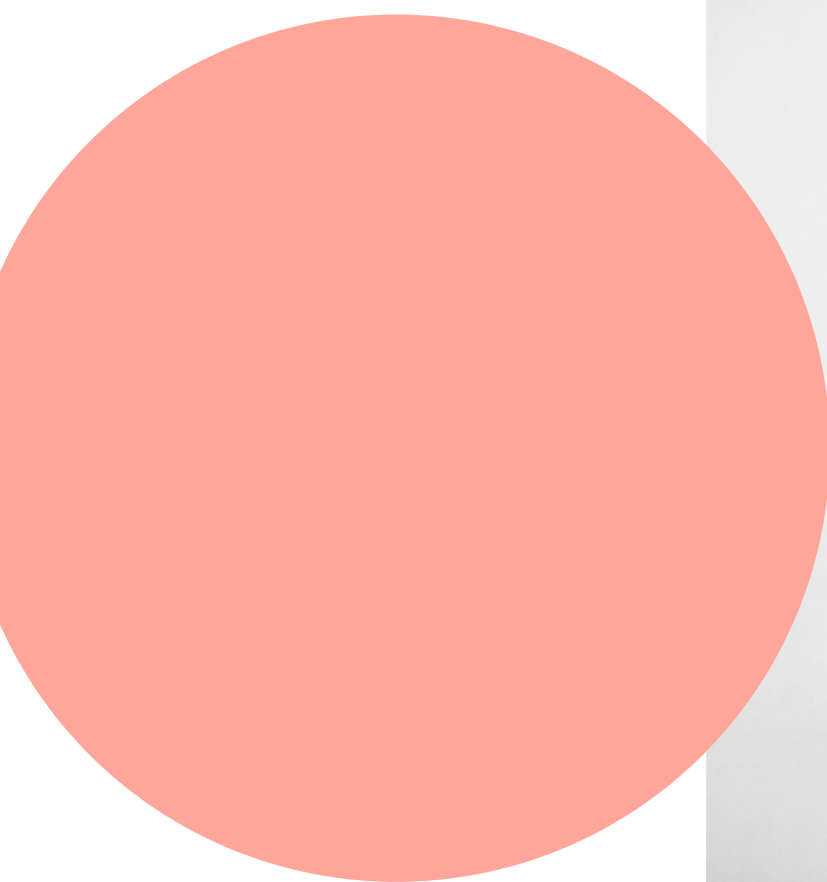
Sinoć sam vidjela jednu zvijezdu sjajnu,
treperila je tiho, daleku i bajnu.
Pitala sam je: „Kamo ideš ti?“
A ona je bljesnula – i šutjela mi.
Gledala sam nebo široko i plavo,
kao da mi priča nešto tiho i zdravo.
U tamnoj noći, gdje vlada praznina,
zvijezda mi namigne – mala svjetlucava istina.
Možda kroz noć polako putuje,
dječje snove tiho čuva i čuje.
Možda sluša dječji smijeh u tami
pa od njega nove zvijezde napravi.
Ponekad stanem i dugo je želim gledati,
kao da mi želi neku tajnu šaptati.
Možda putuje tamo gdje je svemira kraj,
a možda samo čuva dječji mali raj.
Kad jednog dana odrastem ja,
možda odletim gdje zvjezdana su tla.
A kad je tamo opet ugledam ja,
reći ću joj: „Zdravo, zvijezdo, znam te ja!“

Gestern Nacht sah ich einen Stern so klar,
er funkelte leise, ganz fern und wunderbar.
Ich fragte ihn: „Wohin gehst du nur?“
Doch er blitzte kurz – und schweig auf meine
Spur.
Ich schaute zum Himmel, so weit und so breit,
als erzähle er leise von Traum und Unendlichkeit.
In der dunklen Nacht, in der stillen Leere,
blinzelt der Stern – als wüsste er noch viel mehr.
Vielleicht reist er langsam durch die Nacht,
Bewacht die Träume ganz sanft und sacht.
Vielleicht hört er Kinderlachen im Dunkeln so fein
und macht daraus neue Sterne – hell und klein.
Manchmal bleibe ich stehen und möchte ihn
sehen
als könnte ich seine Geheimnisse verstehen.
Vielleicht fliegt er dorthin, wo der Himmel sein
Ende hat,
vielleicht bewacht er nur ein kleines
Kinderparadies zart.
Wenn ich eines Tages erwachsen bin,
fliege ich vielleicht zu den Sternen hin.
Und wenn ich ihn dort dann wiederseh,
ruf ich: „Hallo, Stern, dich kenne ich eh!“

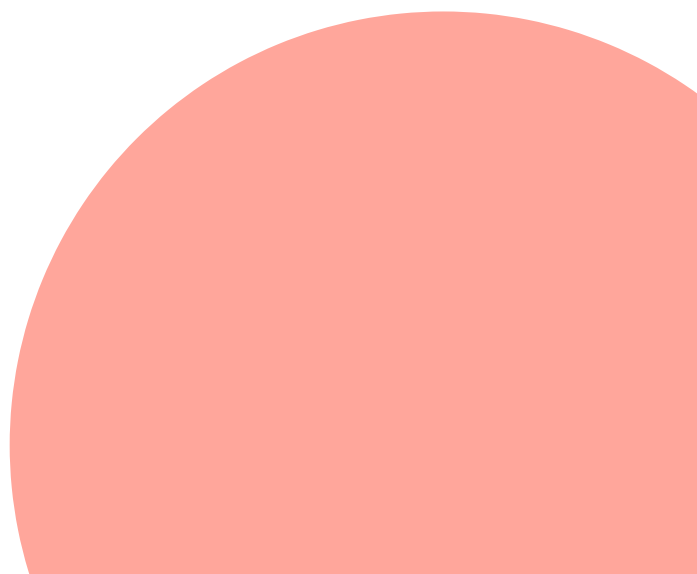
Niva Joleen Feifarek, 4. razred

I. osnovna škola Čakovec

mentor: Petra Kolar

ostali radovi

Dragi KAJ

Gledaš van i vidiš poseban kraj.

To je kraj gdje ima brežuljaka,

Jezera i šuma.

To je tvoj poseban kraj,

Zoveš ga KAJ.

Tu ima života, mira i ljubavi
Uvijek si sretan, tek ponekad tužan.

Posebno tada kada dolaze ljudi

Kojima je kuća u drugom kraju.

Široko gledaj i vidjet ćeš prazninu,

Prazninu s puno osmijeha,

Života, sreće i ljubavi.

Znaj da na kraju duge

Na posebnom mjestu

Ponekad živi onaj

Koji sanja svoj poseban kraj,

Svoj dragi KAJ.

Dorohiy KAJ

Ty pohlyadayeš nazovn' i bachat' osoblyvyi kray.

Tse kray, de ye hriby,

Ozera i lisky.

Tse tviy osoblyvyi kray,

Ty nazvayesh' yoho KAJ.

Ты є зhyttya, myr ta lyubov,

Zavzhdy ty shchastlyvyi, til'ky ponekad smutnyi.

Osoblyvo todi, koly prykhodyat' lyudy,

Yakymy dim u inshomu kraï.

Shyroko pohlyadayeš i pobachysh pusto,

Pustotu z bahatomy usmihamy,

Zhyttyam, shchastem ta lyubovyu.

Znay, shcho na kintsi duhy

Na osoblyvomu misti

Ponekad zhyve to,

Kheto mytyt' sviy osoblyvyi kray,

Sviy dorohiy KAJ.

Anastasiia Savenko, 6. razred

OŠ „Petar Zrinski“ Šenkovec

mentor: Lidija Toth

Gdje sam ja?

Što je ovo? Gdje sam ja? Uletjela sam u nešto veliko i kockasto, s puno drvenih predmeta. Unutra ima puno vike i buke, a ja baš to i ne volim. Ja sam mala i sitna, a problem je to što ne znam gdje sam. Mala frka!

Mogla bih pitati svoje prijatelje, ali čekaj... Gdje su moji prijatelji? Moram ih pronaći. Tražim svugdje i nigdje nema nikoga od mojih. Letim, letim, baš sam usamljena. Čujem nekakvu viku, netko više u onoj velikoj kockastoj kutiji. Znatiželjna sam, ne mogu više čekati. Ponovo sam uletjela u veliku kocku, ali odjednom se sve smirilo. Sve je bilo tiho, a tada ugledam nešto što me prestraši. U toj kocki bila su neka bića, možda vanzemaljci, možda patuljci, možda čarobnjaci. Vidi ih! Baš su ozbiljni. Pitam se kako bi bilo da ih malo zabavim. Jedan od njih je jako velik, ima velike oči kao sova, a zovu ga učitelj. Nešto im je govorio, a vidi se da ga baš i ne razumiju. Rade nešto po svom. Uletim ravno u njegovo uho. Zzzzzzzzz Primijetili su me, počeli su se smijati. Letim i oko njih, od jednog do drugog. Mašu rukama da me otjeraju. Počeli su me ganjati. Znači, tako ćemo, ako igramo, igrat ćemo pravedno. Promašaj! Hopa! Opet ste me promašili. I tako sve dok nije zvonilo. Nisu ništa stigli napisati, a imali su test. Velika frka! Ovaj najveći među njima rekao je: „Budući da danas ništa niste mogli pisati, pisat ćete sutra. Doviđenja!“ Samo sam čula bla bla bla i potom veliki izljev sreće.

Tako je na kraju jedna mala muha spasila 6.a razred od ispita, a možda i loših ocjena. Od tada

Hunđi mes ju?

Šej asta? Hunđi mes ju? Am zburat am ševa mari š kockast, š dm ljemn objektur. Am nontru aj mult mužal š bukunjat, a ju aje nu plak. Ju mes mik š sitn, a problem aj k ju nušču hunđ mes. Mik panik!

Pot s antreb p urtaši amej, ali staj... Hunđi as urtaši amej? Trbu s lji afluv. Kot pšči tot a njime am njiker nus dm amej. Litjelesk, litjelesk, baš mes sngur aut kaševa mužal, šinjiva mužešči am ka ševa mari kockast kutij. Znatiželjn mes, nu pot više s aščept. Napoj am letjelit am mari kock, ali dnturdat kutotu su smirilit. Totu are stija, ali antuš ševa am vzut še tari mu sprjet. Am aje kock as re kaševa ominj, dor vanzemaljcure, dor patuljš, dor čarobnjakur. Ujtcv! Baš as ozbiljn. M antreb še ar fi crkan slji zabavalesk unu dm jej aj tari mari, ari mar oč ka sova, a to cal čam učitelj. Ševa lji zše, a s veđi k njime nul prišepi. Faši pa lu jej. Am letjelit ravno la jl am ureči. Zzzzzzzzzzujulešči. Mur primjetilit, sur apukat s rd. Litjelesk plng jej, ola unu pljin la altu. Mahalešči ku mnjilje, s m mj. sur apukat s m ganjalask. Znači, aša nji faši, ak nji žuknj, nji žuka pravedno. Ac promašalit! Hopa! Napoj ac promašalit. Š pljin antuš pn nu u zvunulit. Nur stignilit numik s skriji, a ur avut test. Mari panik! Hla maj mari lng jej uzs aša: „Budući k asts nac skris numik, vic skri mnji. Ajde bok!“ Numa am azut bla, bla, bla, š atunš mari vrsal d fulušj.

Š aša u tost na kraju k una musk u spasalit p 6. a razred dm ispitur, a dur š dmurči ocjenul. Š dm antuš miš čarobnjakur dm 6. a ščenj maj bunj urtaš. Knd sud lji trb ažutor, ju zbor!

su mali čarobnjaci iz 6.a postali moji najbolji prijatelji. Kad god im je potrebna pomoć, ulijećem!

Iva Balog, 6. razred
OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Sandra Logožar

U dubokoj šumi, gdje su sunčeve zrake rijetko dopirale do tla, živjela je lisica po imenu Luna. Njezino krzno bilo je boje jesenskog lišća, a oči su joj sjale poput dva mala bisera. Luna je voljela lutati šumom, istražujući svaki kutak i skrivenu stazu. Dok je trčala kroz gustiš, naišla je na staru, napuštenu kuću. Prozori su bili razbijeni, vrata napola otvorena, a iznutra je zjapila mračna praznina. Luna je hrabro ušla unutra, znatiželjna što se krije u zaboravljenom domu. U središnjoj sobi, na podu je ležala stara, prašnjava knjiga. Luna ju je podigla i počela čitati. Knjiga je govorila o čarobnom svijetu, o avanturama i čudnim stvorenjima. Tako je provodila sate čitajući, uranjajući u priče i zaboravljajući na sve oko sebe. Zaboravila je na šumu, na lov, na sve. Svaki dan je dolazila u kuću i čitala.

Jednog dana, kad je došla, knjige više nije bilo. Osjećala je tugu i kraj svijeta. Gledati u prazne police bilo je kao da gleda u vlastitu prazninu. Očajna, Luna je krenula u potragu za knjigom, ali je nije mogla pronaći. Lutala je šumom, široko otvorenih očiju, tražeći bilo kakav trag.

Nakon mnogo dana, shvatila je da knjiga nije najvažnija stvar. Važna je bila priča, avantura i osjećaj koji je knjiga u njoj probudila. Počela je sama stvarati priče, izmišljati svjetove i likove. Ponekad, kad bi se vratila u napuštenu kuću, osjećala bi da je knjiga još uvijek tu, u njezinom srcu i umu.

Îm păduré mari, hundî sôriljé retko kînd vinjé pîn la pămînt, kusta um lisică kari sî čima Luna. Péljé aljij îj ré ka frunzîljé dă tómnă, a oči îj svitilé ka doj biserur. Luna plăsé kit să utuzaskă, kit să kóci tot kotu șă kaljé askunsă. Um zî, kînd aljirgă pîm tufi, u vinjit pîn la una kuljibă, bătîrnă șă lăsată. Ublósîljé îs ré zdrubići, ușa pă zîmătaći dăsvăkută, a îm nontru muze șeva ka praznina. Luna hrabro u tunat îm nontru, gînde șă șćiji se îj îm kuljiba îmujtată. Îm sobă pă sărdină, pă pod îj ré um kenviji bătărnă plinjă dă prov. Luna u rîđikatu șî su apukat sî čitilaskă. Îm kenviji skrijé dă lumi pljină dă čaroliji, dă avantură șî stvorenjur delj čudnă. Luna provudulé șasur îm čitalală, tuna îm puvešč șî îmujta totu lîngă jé. U îmujtat dă pduri, dă lov, dă totu. Îm totă zî vinjé îm kuljibă șî čitilé.

Întru zî, kînd u vinjit, kenvije nuj maj ré akulo. Sîmce tugă șî kă vinji kraj dă lumi. Să să ujči îm policurljé gólji ji ré ka kum sar ujta îm praznina aljij. Tristă, Luna u mers sî kóci kenvijé, ali nu puće su aflji. Utuzé pîm păduri, ku oči dăsvăkuc, kuta um trag.

Dă pă mulči zîlji, Luna u svatalit kă nuj kenvijé maj važnă stvar. Važnă îj puvěščé, avantura, sîmcéré kari kenvijé îm jé u skulat. Su apukat sîngură să skriji puvešč, sî îngușaskă lumur șî óminj. Unjir, kînd ar fi vinjit îm kuljibé, ar fi sîmcăt kă kenvijé inka îj éjś, îm suflijitu șî firé aljij.

Anamarija Bogdan, 7. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

Moj dan

Moj dan je savršen. Kad dođem iz škole nakon jutarnje smjene, ručam. Pitam roditelje ako im nešto treba. Pomognem im, napišem zadaću, a zatim učim. Pripremim se za sljedeći dan prema rasporedu sati.

Idem k baki, pitam ju kako je i ako nešto treba. Kad dođe teta s bratićem, tada ga ja čuvam jer je mali. Jako ga volim, obožavam ga. Kada ga uspavam, idem doma. Tad si uzmem nešto slatko i gledam televiziju. Najviše gledam crtiće, volim ih jer uvijek imaju sretan kraj.

Kad mi dosade, čitam knjigu koju želim. Knjige izvadim iz torbe i uzmem knjigu za čitanje. Neobično je gledati torbu u kojoj je praznina. Kad uzmem knjigu u ruku, jako sam sretna. Ja volim čitati velike, široke knjige i volim gledati ljude kako su sretni. Ponekad volim igrati nogomet i dodavati se loptom.

Nakon večere, slušam glazbu. Volim kraj pjesme kad se glas spušta i postaje sve tiši. Pročitam dio Biblije i molim se Bogu. Kratko pogledam seriju, obučem pidžamu i pripremim za spavanje. Sutra je novi dan.

Zuva ame

Zuva ame mndremi. Knd vju aka dm išukl mlnk antreb p mama ak aj trb ševa. Aj ažut am skrv zadaće. Š antuš m anv. Š m sprimilesk d alta zuv kum am skrij p raspored.

Mduk l baka antrep kum aj š ak aj trb ševa. Knd vinji tetam ku kupiloš antuš al pzsk ju kj mik š tar. Al plak knd al kulk mndv aka antuš am jov ševa dušši š m ujt am televizij. Maj mult m ujt l crtatur lji plak k ari mndruv flos kraj.

Knd ar mi dosadno čitilesk knjig kari gnđesk knjigurlje jov dm tašk š am jov knjig d čitank. Urt mi aj s m ujt p tašk hundi aj gol. Am jov knjiga am mn tari mes flos. Ju plak s čitilesk mar groš knjigur š plak s m žok nogomet š kid s dudulesk lopta.

Dsa ano knčiš. Plak kraju d kničiš knd graju s slbođi š aj maj ampišet. Čitilesk Biblije š m mululesk. Ucr m ujt l serij, am ambrk pidžama š m sprimilesk d kulunci. Mnji aj alta zuv.

Lucija Balog, 5. razred
OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Jagoda Vičević

Danas mi je rođendan. Imam jedanaest godina. Kad sam se jutros probudila, u sobi je bilo tiho. Sunce je kroz prozor gledalo unutra, kao da me želi pozdraviti. Ja sam ga gledala natrag i smiješila se, iako sam u srcu osjećala malu prazninu.

Na stolu u kuhinji mama je ostavila šalicu toplog mlijeka i mali tanjur s kolačem. Nije to bila ona torta koju sam sanjala. Godinama sam sanjala tortu s puno čokolade, jagodama i bijelom kremom, ukrašenu šarenim bombonima i malim svijećama koje svijetle kao zvijezde. Ponekad bih zamišljala kako puhnem u njih i poželim želju. No, ta torta nikad nije došla. I nije me boljelo koliko sam mislila da hoće.

Mama me zagrlila i rekla da me voli najviše na svijetu. Znam da je to istina. Ona se trudi, radi, smije se i skriva suze kad misli da je ne gledam. Ponekad joj pomognem u kuhinji i onda se obje smijemo kao da nam je srce malo lakše.

Ali danas mi najviše nedostaje tata. On je bio osoba koja me uvijek znala nasmijati. Govorio mi je da sam posebna i da mogu sve. Sada je na nekom drugom svijetu, gdje nema boli. Volim vjerovati da me i dalje gleda, široko se smije i čuva me. Ponekad zatvorim oči i zamišljam kako sjedi na oblaku i maše mi.

Kad sam navečer sjela na krevet, držala sam malu svijeću u ruci. Upalila sam je i tiho poželjela želju. Nisam poželjela tortu, igračke ni skupe stvari. Poželjela sam da mama uvijek bude

Astās mi rođendanu. Am unspés dā aj. Āiminjaca kīnd mam skulat, īm sobā īj ré stiha. Šóriljé pā ublok sā ujta īm nontru, ka kum ar fi gīndīt sā mǎ pozdravalaskā. Ju mam ujtat napoj pā jel šī mam upukat sā rīd, makar kā īm sufljit sīmcēm kā avem ucārā kā praznina.

Īm kunjabā pā masā mama mu lāsāt um šalicā dā lapči kald šī pā um téjr mik kulak. Nuj ré ajé tórtā kari am īnvisat. Ku aji īnvisam tórtā ku mult čukuladā, kupšunj šī ku kremā albā, kinčilitā ku cukur cīfraš šī luminj miś kari svitilēšči ka šćéljiljé. Unjir mī gīndēm kum sufluv īm jélji šī īm kivinjesk želji. Ali ajé tórtā nikad nó vinjit. Šī nu mǎ duré atit kit gīndēm kā mu dure.

Mama mu īngārgājet šī mu zīs kā mǎ plaši maj tari pā lumi šī pā carā. Ščuv kā ajé īj anumé. Jé sī trudulēšči, lukrā, rīdi šī askunđi lākrimiljé kīnd gīndēšči kā nu u vād. Unjir īj ažut īm kunjabā šī īngrāmadā atunš rīdenj, ka kum njar fij sufljitu maj ušuri.

Ali astās maj tari īm ibizēšči tata. Jel īj ré osobā kari uvik ščijé kit sām fakā dā rīs. īm zīsé kā mes posebnā šī kā pot totu. Aku īj īm ševa ka alta lumi, hunđi nus dures. Plak kit sī mǎ gīndesk kā inka sā ujtā pā minji, tari rīdi šī mǎ pāzéšči. Unjir īncīg oči šī zamislilesk kum šađi pā nor šī īm faši ku mīna.

Kīnd am šāzut dāsara pā pat, īm mīnā cīnjem um luminā mikā. Am acīcatu šī mam kivinjit um želji. Nu mam kivinjit tórtā, njiś žukurij skumpi. Mam kivinjit kit sā fiji mama uvik sǎnātósā, tata sā mǎ pǎzaskā dā pā nor šī um zī, kīnd uj fij mari sā am totu še nam aku.

zdrava, da me tata čuva s neba i da jednog dana,
kad narastem, imam sve ono što sada nemam.

Znam da svaki kraj donosi novi početak.
Iako nekad boli, u meni živi mir. Ja vjerujem da me
čeka lijep život, pun smijeha, snova i ljubavi. A ovaj
rođendan, iako tih, bio je moj. I bio je poseban.

Ščuv kă tot kraju aduši nov početak. Makar kă unjir
dóri, îm minji kustă putuljala dajé kă înkred kă mă
aščaptă mîndru kust, pljin dă rîs, visur šî plăkătură.
A asta rođendan, makar kă îj stiha, u fost amjov. Šî
u fost poseban.

Milena Ignac, 5. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

Moj ružan san

Kad sam bila mala i imala 4 godine, spavala sam u svojoj sobi. Moja mama je bila kod moje bake. Bila sam sama doma. Odjednom sam se probudila i počela plakati jer sam sanjala nešto ružno. U mojoj sobi je bila praznina i tišina, gledala sam okolo i plakala. Nisam znala kamo ići od straha i tog ružnog sna.

Mama je čula da netko negdje plače, ali nije znala da sam ja ta koja plače. Baka je moju mama poslala da me pogleda i da provjeri ako je sve u redu, ali je moja mama tvrdila da ja spavam i da ne plačem. Odjednom je pomislila da bih ipak ja mogla plakati. Došla je u moju sobu i vidjela da plačem. Pitala me zašto plačem, a ja nisam ni sama znala zašto plačem.

U kutu moje sobe gdje sam imala koš za smeće, vidjela sam jednog širokog i niskog čovjeka, ali, vjerujte, to je bilo samo u snu. Pokazala sam mami prstom, ali ona nije ništa vidjela. Pozvala je i baku, ali sam se čak i moje bake bojala. Vjerujte da ni sama nisam znala što se sa mnom događa. Mama me smirivala i počela sam joj pričati što sam sanjala. Mami sam rekla da sam sanjala jednog širokog i niskog čovjeka. Bio je sav u crno obučen i u ruci je držao vilicu. Htio me je ubosti. Kako sam sve to sanjala, u snu sam vikala da me pusti. Moja mama je rekla da mi se to više neće dogoditi, ali ponekad mi se opet to dogodilo.

Samo ću vam reći da ne vjerujete u vaše ružne snove kao što ja vjerovala da postoji taj ružni čovjek.

Visula urt ame

Knd arem mik š avem oko 4 godine, m kulkam sngur am soba ame. Mama ame are la baka. Arem sngur aka. Dnturdat mam skulat š mam apukat kit s plnk k am anvisat ševa urt. Am soba ame are praznin š tišin, m ujtam okolo š plnžem. Nuščijem hundi s m duk d frik š d visula urt.

Mama ame auze k šinjiva plnži , aki nu ščije k je plnžem. Baka p mama ame u mna kit s vad dak aj totu benj ali mama ame tvrdle k ju m kulk š ju nu plnk. Dnturdat su gnđit k ipak mes ju aje kari plnk . U vinjit am soba ame š u vzut k ju plnk. M antriba dše plnk a ju niti sngur nu ščijem dše plnk .

Am kutu hundi am košu d gunoj , viđem p unu lung š mik bjaš ali ankriđecm k aje are čar am vis. Artam lu mama k žejt u ali nu viđe njimik. U čimatu š p baka, ališ d baka čak mare frik. Ankriđecm, niti ju sngur nuščijem še s dogudule ku minji. Mama m smirile š mam apukat kit s aj spuj se am anvisat. Alu mama am zs k am anvisat p lung š p mik bjaš. Are totu am njegrub gtat š am mn ave furk š gnđe kit s m ampung. Kum amvisam aje kutotu, dm somn mužem kit s m laši. Mama ame mu zs k nu maj mi su duguduli aje , ali ponekad aje numa mi s dogudule.

Numa vuj zši kit s nu ankriđec am visurlje urči ka kum ankrizut ju k postujulešči urt bjaš.

Maja Ignac, 6. razred
OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Sandra Logožar

Moja zaigrana ljepotica

Sestra je za svoj rođendan dobila malu zaigranu ljepoticu, odnosno malu kuju. Nazvali smo je Mila. Toliko je bila zaigrana da mi je ponekad bila i dosadna. Svaki drugi dan je bio novi početak za igranje sa mnom. Uvijek je tražila maženje, trčala je po cijeli dan od sreće, lajala, spavala, igrala se.

Ona je bila njemački ovčar, stara je bila 2 mj. Bila je bucmasta, ali ipak meni je bila slatka. Imala je gusto krzno. Kada bi me gledala tim slatkim očima, natjerala bi me da pustim sav posao i da se igram s njom. Nije bila sama. Imala je prijatelja koji se zvao Max. Naučila sam je skočiti na moja koljena. Vježbale smo strpljivost i sve ostalo. Prvi dan kada ju je donio moj tata, bojala se ali sve je to u jednoj minuti prošlo. Svaki dan se prilagođavala nama. Imala je široku kućicu. Najviše je voljela jesti pedigree. Imala je svoju igračku – plišanog psa. Toliko je slatko trčala da se nije ni primijetilo da uopće trči, već kao da skače kao zeko.

Pala je noć, ona je išla spavati u svoju kućicu. Sve je bilo dobro, no jednog jutra primijetili smo da uopće ne jede, ne laje. Spavala je, a usta su bila zelena. Tata je cijeli dan pokušavao dobiti veterinara, ali bio je neradni dan. Mama joj je dala lijek. Bila je odmah nakon jednog sata vesela, trčala je. No došao je ponedjeljak i tata ju je odveo veterinaru. Kad sam se nadala da će tata doći s dobrim vijestima, on i mama došli su uplakani i ispričali su nam da Mile više nema. Tada sam plakala, osjećala sam u srcu veliku tihu prazninu.

Ame zaigran mndremi

Sora ame d rođendan u kptat mbdr kcov. Noj anj čimatu Mila. Aša are zaigran d mare š mulči datur dosadn. Tot zljilje are nov z d žukači ku minji. Antot zuva gnđe su mazalsk. Aljirga tot zuva d flos, altra, s kulka, š s žuka.

Je are Njemački ovčar š btrn are dov lunj. Are je gros al ami mare sikak mndr. Je ave gros pr. Knd sar fi ujtat p minji ku očije slatk, m tjerile s las totu posla š s m žok ku je. Nare sngur, ave urtak š s čima Max. Am anvcatu s seri p đinučilje amej. Vižblenj s aščepči š maj ševa. Una zuv knd u dusu tata, s sprje, al totu aje u fužit am una minut. Toči zljilje s anvca ku noj. Ave lung kuljib, š plše s mlnši mult pedigree. Je ave igračk še are čar alu je (knji). Aša mndruv aljirga d nare kunuskut k aljirga. Neg k skakale ka jepurilje.

U kzut nopče, je umers ss kulši am kućic alu je. Totu are benji pnši uvinjit điminjaca. Anj vzut k opče nu mlnk, nu altra š čar s kulka, a gure aj are tar vnt. Tata anširka s kepiči p vitrinar, al nu puče s kepiči. P aje zuv are smbt š nu lukra njimika. Mama ju dat vraž, š totu ufost benj am unu sat. Are flos š aljirga. No uvinjit lunj. Tata u dusu la vitrinar. Knd maj mult ankriđem k totu ufi benji. Tata š mama uvinijit p plns aka. Jej totu aje nju spus š na kraju nju zs, k Mila numaj aj am kust. Ju am smct am sufljit mari lok. Atunše am shvatalit k totu aj gata d kutotu. D družulala anostr, anvcartilje anoštri, žukačilje anoštri š d ujtčilje lu je.

Shvatila sam da je kraj svemu, našem druženju,
učenju, nema više njenog radosnog pogleda.

Nives Oršoš, 6. razred
OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Sandra Logožar

Ponekad mi se čini da je sve prošlo prebrzo. Kao da sam jučer prvi put stajala ispred škole, pomalo uplašena, gledajući široko otvorena vrata iza kojih me čekao novi svijet. Sve je tada bilo veliko — hodnici, učionice, čak i učitelji.

A sada stojim na kraju svog školovanja. Praznina koju osjećam nije tužna, ali je stvarna. To je ona tiha praznina koja nastane kad znaš da se jedno lijepo poglavlje zatvara. Nedostajat će mi jutarnja užurbanost, smijeh iz zadnjih klupa, šaputanja prije ispita i pogled prema satu koji kao da nikada ne želi brže proći. Nedostajat će mi svi učitelji. Svaki njihov savjet, svaka opomena koja je tada zvučala strogo, a sada ima smisla. Naučili su me puno više od lekcija iz knjiga. Naučili su me kako gledati svijet malo šire, kako vjerovati u sebe i kako ne odustajati. Nedostajat će mi i moji prijatelji. Toliko uspomena stalo je u te školske klupe — smijeh do suza, zajedničko učenje u zadnji tren, podrška kad je bilo teško. Ponekad nismo ni shvaćali koliko su ti trenuci posebni. Sada, na kraju, vidim ih jasnije nego ikad. Ali ovaj kraj nije kraj naših priča. On je samo početak nečeg novog. I dok gledam široko ispred sebe, osjećam uzbuđenje. Pred nama su novi putevi, novi izazovi, novi snovi. Škola je bila temelj, sigurno mjesto na kojem smo rasli. Ponekad će me uhvatiti nostalgija, poželjeti ću se vratiti barem na jedan dan, sjesti u klupu i čuti poznate glasove. Ali znam da sve što nosim iz škole — prijateljstva, znanje, uspomene — ide sa mnom dalje.

Unjir mî sǎ véđi kǎ totu fuži tari friš. Ka kum aš fi stat jer lîngǎ îşkulǎ, ucǎr ka ha spǎrjósǎ, kînd mă ujtam pǎ uşa dǎsvǎkutǎ dǎ pǎ kari mă aşçipta lumé novǎ. Totu îj ré atunś mari - gajnku, razredurljé, čak şî învǎcǎtori.

A aku stov pǎ kraju dǎ îškula amé. Praznina še u sîmcuv nuj tristǎ, ali îj anumé. Ajé îj prazninǎ délj stiha kari vinji kînd şçij kǎ um povgavlji su înkujé. Mu ibizi îngribala dǎ điminjacǎ, rîsu dǎ la masa dǎ dǎnapoj, şaptalala maj îm njençi dǎ ispit şî ujtare pǎ şas kari nikad maj friş nu gîndeşçi sǎ trakǎ. Mur ibizi şî toc învǎcǎtori. Totu savjeturljé alor, tóci opomenurljé kari atunşe sǎ auzé strogo, a aku ari smisao. Mur învǎcat maj mult dǎ kînd lekcijurljé đîm kenvij. Mur învǎcat kum sǎ mă ujt maj benj pǎ lumi, kum sî înkred îm minji şî kum sî nu odustulesk. Mur ibizi şî urtaşi amej. Atiće uspomenur ur stat îm măşîljé dǎ îşkulǎ - rîs pîn la lâkrim, învǎcaré îmgrǎmadǎ îm zadnji tren, podrşká kînd nji re grou. Unjir njiş nu lonj îm véşçi kit îs re elje trenutkur posebnǎ. Aku, pǎ kraj, lji vǎd maj benji dǎ kînd manti.

Ali asta kraj nuj kraj dǎ puveşcé anóstrǎ. Jel îj numa kapu dǎ şeva nov. Şî kînd mă ujt larg lîngǎ minji , sîmcuv uzbuđenje. Îm njençi nji kǎljé nóvǎ, noj izazovur, visur novi. Îškula îj ré ka temelju, loku hundî kustanj. Unjir mu apuka nostalgija. Unjir muj kivinji kit sǎ mă întork bar maj udatǎ, sǎ şǎd la masǎ şǎ sǎ aud graju kunuskut. Ali şçuv kǎ totu še duk đîm îşkulǎ - urtaşijé, şçijéré, uspomenurljé-mérzi ku minji maj dǎparçi.

Na kraju, shvaćam da praznina nije znak
gubitka. To je prostor ispunjen zahvalnošću.
I zato odlazim s osmijehom — pomalo suznih očiju,
ali široko otvorenog srca.

Pă kraj, ščuv kă praznina nuj znaku dă
pirdut. Ala îj lok ispunulit ku zahvalnost.
Šî daje fug ku rîsu pă ubraz - ku oči lâkrămoš, ali
ku sufljitu dăsvăkut.

Helena Horvat, 8. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

Naše ljubazno prijateljstvo

Naše prijateljstvo počelo je u našoj šestoj godini. Mogu vam reći da ona sve zna o meni, a naravno i ja sve o njoj. Mi smo tako bliske prijateljice da ponekad spavamo jedna kod druge. Skupa smo još od vrtića, a i dalje u školi u svim razredima.

Kod nje postoji jedna velika poteškoća, a to je da moja lvek ne može hodati kao svi ostali. Njezina stopala ju ne slušaju i okreću se svako u svoju stranu. Kada je napunila deset godina, počeli su problemi. Bilo joj je jako teško. Uvijek kada sam išla k njoj, počela je plakati gledajući moja stopala. Nije mogla vjerovati što joj se događa.

Bilo je toga da smo na moj rođendan bile jako sretna, a da vam kažemo zašto, ni same ne znamo. Smijale smo se toliko da su nam suze tekle niz obraze. Meni je najdraže kad je ona tako sretna jer tada znam da je barem na trenutak zaboravila na svoje poteškoće. Ja ću se uvijek potruditi pomoći joj u tome.

Prije smo voljele zajedno gledati crtiće, ali sada više nismo tako male. Sada volimo gledati serije. Mi smo kao sestre, smijemo se, plačemo, pjevamo. Da, naše prijateljstvo je jako veliko. Ponekad se posvađamo, kao i svi, a da ni mi same ne znamo oko čega je nastao problem. Na kraju krajeva uvijek brzo nalazimo razlog da se pomirimo jer svi ti naši „problemi“ nisu zapravo ozbiljni u odnosu na probleme koje ona ima sa svojim stopalima.

Ponekad mi dođe da sam usamljena, kao da imam neku prazninu, ali tu je dobra moja lvek koja

Anostr ljubazn družulala

Družulala anostr su apukat am šapči aj. Pot s v zk k je d minji totu ščij, a š ju d je. Noj iščenj aša d bunji urtaš d š una la alt nji kulknj. Angramad iščenj dla mala škola am iškul a š inka iščenj.

La je aj una mari stvar a aje aj k lvek nu poč i umbla ka noj toc. Tlpilje alu je no bag sama š s antorši svaka am parče alu je. Knd u avut zeši aj, atunš sur apukat problemurlje. Ja re tari teško. Knd mržem la je s apuka s plng knd am viđe tlpilje amelji daje k ju aj ažutam d ševa am kuljib še nu puče s fak je. Je knd šiđe am pat a ju aj dušem sok ili čaj je uvijek plnže k nu puče s ankrad še ju vinjit dntrudat.

P rođendanu amjov isrenj tar floš. A noj nu ščijenj dše iščenj astafel. Atit anj rs d š lkrmilje nji fuže dm oč. Ami ma re mndruv knd ijre je aša flos k ju ščijem k u mujtat d tlpilje alu je. Uvijek muj činji kic fjuv d kitr je š uvijek sj ažut.

Prije nji ujtanj la crtičur a aku plšenj s nji ujtanj la serijur. Noj isčenj ka sorilje, skupa rđenj, plnženj, kntnj. Afel urtaš aščenj noj. Vinji afel zli d š nji sviđenj a nu ščijenj dm še nji vinji svade. Ali uvijrk nji anjirtanj totu š napoj iščenj bunji, k nus aša mar problemur ka tlpilje alu je, a s nu poč i anjirta.

Am afel zli knd nam voj d njimika, kn daš fi numa am pat, šmulči maš gnđi. Afel zli knd smcu k mes sngur š k nam p njime. Ali atunš vinji urtaka ame lvek š je am d uvijek voj. Družulala ku lva aj ševa tari mndru še am am kust. Š ju gnđesk nikad kic nu vij kraj la aje.

me uvijek oraspoloži. Prijateljstvo s Ivek nešto je najljepše što mi se dogodilo u životu i samo želim da potraje zauvijek.

Želim vam poručiti da pažljivo birate prijatelje te da i vi nađete osobu kao što je kao moja Ivek, dobrog karaktera i lijepog ponašanja. I samo još jednu važnu stvar ću spomenuti, a to je da volim svoju Ivu.

Gndesk s v zk s bgc sama šefl urtaš vic afla k nus toc ista, kum aj urtaka ame. Bun, mndr, kufiri š ku mndri naravur. Am mujtat s v z kuna stvar, a aje aj k ju p urtaka ame Iva tari u plak.

Leja Ignac, 6. razred
OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Sandra Logožar

Ponekad je kraj početak

Ana je stajala na livadi i voljela je gledati nebo. Široko je gledala u daljinu, a pogled joj je lutao sve do mjesta gdje se zemlja spaja s nebom. U sebi je osjećala prazninu, ali nije znala zašto.

Ponekad bi pomislila da je to zato što se nešto u njezinu životu promijenilo. Jedan dio njezina života došao je do kraja i to ju je pomalo rastužilo.

Dok je tako gledala u nebo, shvatila je da svaki kraj može biti i novi početak. Ta misao ju je umirila, a praznina u njezinu srcu polako je nestajala.

Unjir aj čhata či dikh kap

Ana u šžut p jarb š plše s ujči am nor. Je s ujta p lung totu pn la lokula hundī pmntu s sspojulešči ku noru. Am je smnce gol, a nu ščije d še.

Unjir s gnđe k aj aje še s am alji kustu bu ščimbat. Una parči alji am kust u vinjit kraj, š aje tari u antristatu.

A knd s ujta p nor u svatalit ala misao p je u smirile k tat kraju poči s fiji nov početak. Š praznine am sufljit pnpišet fuže.

Klaudija Oršoš, 6. razred

Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec

mentor: Natalija Jezerinac

Prozor moje duše

Zima je bila duga.
Vrt prazan.
Ponekad i moja duša.
Gledam kroz prozor svoje sobe...
Netko je u granama jabuke!
Raspjevane ptice ili je to proljeće?
Široko otvorim oči. I slušam.
Zimi je kraj?
Srce mi zakuca brže. Sretna sam.

U bloku amjov d sufljrit

Jarna u fost lung lungä.
Gard ej gol.
Unjer š sufljritu amjov.
M ujt p ubloku d soba ame...
Šinjiva ej em krakuri d mr!
Vrburlje uk ej primovarä?
Tari dsvak oči. Š puj ureči.
Jarna ej gata?
Sufljritu em bači pafriš. Flos mes.

Dolores Oršoš, 5. razred

Osnovna škola Podturen

mentor: Tajana Gašparić

Od prvog dana škole znala sam da će moj put biti drugačiji. Dok su drugi ulazili u razred držeći se za ruke, ja sam stajala malo po strani i pokušavala gledati sve oko sebe kao da pripadam tu. Smijali su se, šaptali, dogovarali se gdje će sjesti. Ja sam sjela u zadnju klupu, tiho, kao da se bojim da ću zauzeti previše mjesta.

Moja tamnija koža i stara, iznošena odjeća kao da su govorile prije mene. Čula sam šapate. Vidjela sam poglede koji su klizili preko mene i brzo se vraćali na nešto ljepše, urednije, prihvatljivije. U meni se stvarala praznina, velika i teška. Ponekad mi se činilo da ta praznina ima široko dno bez kraja, kao bunar u koji padaju sve moje želje.

Na odmoru bih stajala uz prozor i gledala kako djevojčice trče po travi iza škole. Smijale su se, plele vijence od tratinčica, dozivale jedna drugu. I ja sam željela trčati s njima, osjetiti miris proljeća i vjetar u kosi, osjetiti sve radosti koje djetinjstvo donosi. Ponekad bih zatvorila oči i zamišljala da jedna od njih dolazi do mene, uzima me za ruku i kaže: "Hajde s nama." U tim trenucima sve je bilo moguće. Ali kad bih otvorila oči, opet sam bila sama.

Naučila sam skrivati suze. Nisam htjela da itko vidi slabu djevojčicu. Čekala bih kraj dana, kraj nastave, kraj pogleda koji su me boljeli. Tek tada, kad nitko ne vidi, suze bi mi tiho prale lice. Brzo bih ih obrisala rukavom i duboko udahnula, kao da mogu isprati i tugu. Ipak, unatoč svemu, u meni još uvijek živi mala nada.

Dîm élší zî dă îskulă am şcută kă kaljé amé u fîj maj élfél. Kînd alci tuna îm razred apukac dă mînă, ju am stat la una parci şî mă ujtam pă lîngă minji ka kum aş vi pripadalit şî ju akulo. Rîde, şaptalé, sî svîté hundî ur şîdê. Ju am zăzut dănapoj, stiha, ka kum mar fi fost frikă să nu jov mult lok.

Peljé amé maj njagră şî băţîrnji, purtačí cólji ka kum ar fi svîtit maj îm njénci dî minji. Am auzît kum şaptale. Am văzut pogledur kari fuze pîşci minji şî maj pă friş să înturşe pă şeva maj mîndru, đires mîndru, şe îj prihvatljivo. Îm minji sî fîşe ka um praznina, mari şî gré. Kînd şî kînş mi să vidé kă prazniné ave fund larg kari nu ari kraj, ka um fîntînă îm kari is totu željurljé amélji. Pă odmor aş fi şăzut la ubolk şî maş fi ujtat kum aljirga féčilje pă jarbă dănapoj dă îškukă. Rîdê, împlălce kusîc dîm flor, sî čima una pă alt. Şî ju gîndem sî aljerg ku jélji, sî sîmcuv mirosu dă prinuvara şî vîntu îm păr, sî sîmcuv totu fuluşîjé kari aduşi kînd jeşć mik. Kînd şî kînş aş vi încis oči şî maş fi gîndîit kum una dîm jélji vinji la minji, mă apukă dă mînă şî zîşi: "Haj ku noj." Îm éljé trenutkur totu îj ré moguće. Ali kînd aş vi dăsvăkut oči, jară rém sîngură.

Mam învăcat kit să askund lăkrimiljé. Nu gîndem njimé să vada um fată făr dă pučeri. Aş fi aşciptat kînd u fîj zua gata, kînd u fîj îškula gata, kînd u fîj gata ujtare kari mă dóri. Tek atunş, kînd njimé nu védi, lăkrimiljé mar fi spălat ubrazu. Friş ljaş fi aşcers ku mînjika şî aş fi suflat, ka kum aş fi putut să spăl tuga. Ipak, makar kă şčuv, îm minji inka kustă nadă mikă.

Možda će jednog dana netko gledati malo šire od odjeće i boje kože. Možda će vidjeti moje srce koje samo želi prijateljstvo. Do tada, čuvam svoje snove. Oni su jedino mjesto gdje nema praznine, gdje nema podjela — samo djevojčica koja trči po travi i smije se, slobodna.

Dóură udată şinjiva su ujta maj dăparcí dă cólji şî dă farba dă pélji. Dóură ur viđé sufljit kari numa gîndéşci urtaşiji. Pîn atunş, păzăsk visu amjov. Jel îj loku amjov hundî nuj praznină, hundî nu nji împărcănj - numa um fată kari aljargă pă jarbă şî rîđi, slobodnă.

Karmen Oršuš, 5. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

Rast

Ponekad gledam široko,
kao da cijeli svijet diše sa mnom.
Praznina nije strah,
već mjesto gdje rastem.
Kraj ne postoji, samo početak,
a oči mi traže ono što dolazi.
Široko gledati znači biti slobodna.

Kresk

Knđ š knđ m ujt p lung,
samn k lume antrag sufl ku minj.
Gol nuj frik,
nego lok hundī kresk.
Gataj nu pustulešči, numa čar kn s apuk,
a oči am kot aje še vinji.
P lung s či ujc značalešči s fij fraj.

Doroteja Cikatić, 7. razred
Osnovna škola Vladimira Nazora Pribislavec
mentori: Ivana Kramar i Monika Lučić

LIKOVİ: Rihanna, učenica

Jagoda, učiteljica

Simona, defektologinja

Lana, pedagoginja

Andrea, knjižničarka

Učenici sjede u učionici, ulazi učiteljica Jagoda.

Jagoda: Dobro jutro, djeco! Danas ćemo čitati i pisati. Važno je pažljivo gledati i razmišljati široko.

Rihanna: Kad učiteljica objašnjava, osjećam se bolje i sigurnije.

Ulazi defektologinja Simona.

Simona: Ako vam je nešto teško, tu sam da pomognem. Ponekad je dovoljna mala pomoć.

Rihanna: Hvala, sada mi je lakše učiti.

Ulazi pedagoginja Lana.

Lana: Škola je mjesto gdje učimo, ali i mjesto gdje razgovaramo kako se osjećamo.

(U knjižnici.)

Andrea: U knjigama možete pronaći odgovore i mir. Volim kad učenici dolaze čitati.

Rihanna: Ovdje se osjećam smireno.

(Na kraju dana.)

Rihanna: Shvatila sam da škola nije samo učenje, nego mjesto gdje pomažemo jedni drugima. Škola nije praznina.

Ominji: Rihanna, fat

Jagoda, mujere še amac p kupij

Simona, mujere še rišilešči prublemur

Lana, mujere še nji antrab še u fost miškul

Andrea, mujere še posudulešči knjigur

Kupiji šađi am razled, vinji Jagoda, še amvac p kupiji.

Jagoda: Bun điminjac, kupilor! Asts unj čitli š unj skri. Važno aj s bgc sama šs v ujt šs v gnđec mult.

Rihanna: Knd bšča objasmalešči, m osjećelesk maj benj š sigurno.

Vinji bšca Simona, še rišilešči problemurlje.

Simona: Knd vi ševa teško, iše mes s važut.

Ponekad aj dstul mik ažulat.

Rihanna: Fijnsnostu, aku mi aj maj lefko s mamvc.

Vinji mujerje Lana še antrab še u fost am iškul.

Lana: Iškula aj loku unđi nji anvcnj, ali š loku unđi svitenj kum nji osječlenj.

(Am knjižnic.)

Andrea: Am knjigur pućec s aflc odgovuruje š ugoj. Plak knd kupiji vinji s čitlask.

Rihanna: Ajiš m osječlesk smireno.

(Dokraja zovurlje.)

Rihanna: Am pršiput k iškula nujčar d anvcac, nego loku unđi nji ažutnj una dp alt. Iškula nuj praznin.

Rihanna Oršoš 5. razred

Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec

mentor: Jagoda Vičević

Ja sam učenica 8. razreda i jako sam ponosna na sebe jer sam dobra i marljiva učenica. Svaki dan se trudim doći u školu spremna, s napisanom zadaćom i naučenim gradivom. Pažljivo slušam učitelje i poštujem svoje prijatelje iz razreda. Volim kada dobijem dobru ocjenu jer tada osjećam da se sav moj trud isplatio. Znam da uspjeh ne dolazi sam od sebe, nego uz rad, strpljenje i upornost.

Kao Romkinja, ponekad se osjećam drugačije od drugih učenika. Nekada u meni nastane praznina kada pomislim da me netko možda ne razumije ili ima predrasude. Tada se osjećam tužno i usamljeno, ali ne dopuštam da me ti osjećaji zaustave. Naučila sam široko gledati na svijet i shvatiti da svatko ima svoje mišljenje i svoje borbe. Umjesto da se povučem, trudim se pokazati tko sam stvarno: dobra, vrijedna i pristojna djevojčica koja ima velike snove.

Moja obitelj mi je velika podrška. Oni me uče da budem ponosna na svoje porijeklo i da nikada ne zaboravim tko sam. Govore mi da obrazovanje može promijeniti moj život i otvoriti mi mnoga vrata. Upravo zato učim još više jer želim dokazati sebi da mogu uspjeti bez obzira na prepreke. Kada mi je teško, sjetim se svojih ciljeva i odmah dobijem novu snagu.

Najviše volim biologiju jer me zanima kako sve živo funkcionira. Volim učiti o zdravlju i brizi za druge. Moj najveći san je upisati Mlinarsku medicinsku školu u Zagrebu. Želim postati medicinska sestra jer volim pomagati ljudima,

Ju mes učenic d opt razred š tani mes vlvlos p minji dajek mes bun š guarnjik učenic. Am tot z m činjsk svljuv am iškul spremn ku skris zadaci š amvcat gradiva. Prišet pujureči p učitelju š postovalsk p urtaši amej dm razred. Plak kud kapt bun ocjen k atunš osečalsk k činjal ame mu su isplatalit. Šćuf k uspehu amjov nu vinji sngur dm jel, nego dm lukruv, dm vrdntori š dmaje še nu m las. Unjir ka bšca m osečalsk elfel d elci kupij. Unjir am ninji vinji seva gol kud m gnđsk k dor šinjiva nu m prišepi ili ani predrasuder. Atunš m osečalsk amtrist š Isat, numa nu las elje osećajur s m zastavalask.

Am amvcat dparci šm ujt p lumi alb š s prišep k toc ani alu jel mišljenje š alu jel btaji. Am lok s m askund, m činjsk s anet šinji mes anumebun, vrelu š pristojn fat kari ari mar anuis. Familija ame mi tani man podršk. Jej m amvac š fljuf amkRistat p ajed hunđi mes š nikad s nu amajt šinji mes. Am žsi k iškola am poči aščimba kustu amjou š dsvaši mulči uš. Ptenu aje m amuac š maj mult, daje k gnđsk s aret sngur amij k pot s uspelest bez obzira d preprekur. Kud mi aj agrov, m gnđsk d ciljevurljeamellji š odma kapt nov snag. Maj mult plak biologija daje k k m zanimlešči kum aje lukr. Plak s mamvac d sntos om š šm brinlsk d elci.

Maj mari sam šeam aj s m skruv am Mlinarsk iškul d medicinsk sestr am Zagreb. Gnđsk s fljuf medicinsk sor dajek plak sažut alu ominj sm brinlsk d hej bičež š š fljuf ng jej kud ji aj najteže. Am zamišljalsk pminji kum una zuv uvijave p minji

brinuti se o bolesnima i biti uz njih kada im je najteže. Zamišljam sebe kako jednog dana u bijeloj uniformi i s osmijehom ulazim u bolničku sobu kako bih nekome uljepšala dan.

Znam da je put do tog cilja još dug i zahtjevan. Bit će trenutaka kada ću biti umorna ili nesigurna, ali neću odustati. Naučila sam široko gledati na život, vjerovati u sebe i raditi na svojim snovima. Iako ponekad osjetim prazninu u srcu, ispunjavam je nadom, vjerom i ljubavlju prema učenju. Sigurna sam da ću jednog dana ostvariti svoj san i biti ponosna na sebe do samog kraja!

alb uniform š kurs p ubraz vljuv am sob am išpit s fak zuva maj mndr alu šinjiva.

Šćuf k kalje pu l aje u fi tari lung š zahtjevn. Unjir uj fi umorni ili nesigurn, ali nu mujsla. Mam amvcat dparči sm ujt p kust s amkred am minj. J s lukruv p snovurlje amelji. Unjir smcuv k mi gd am sufljit, aje am ispunulsk ku nad, amkrizuči š plkuči d amwcači. Šćuf k una zuv uj ostvaral sanula amjov š kuj ti amkristat p minj sngur prim kraj.

Sabina Ignac, 8. razred

Osnovna škola Tomaša Goričanca Mala Subotica

Nevenka Polanec- Petek

Sloboda

Jedno široko polje,
puno snage i volje.
Gledati može svatko,
jer je to lako.
Ponekad ima cvijeća,
ali nikada smeća.
Praznine u polju nema,
evo kraj i doviđenja.

Sloboda

Unu larg tlek,
pljn d pućeri š voj.
S s ujči poči toc,
k aje aj lefko.
Unjir ari flor,
ali niti undat gunoj.
Gol am tlek nuj,
jaktl kraj š nji viđenj.

Ivana Bogdan, 7. razred
Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Natalija Jezerinac

Sudionici treće Smotre literarnog stvaralaštva inojezičnih učenika

„Pronađeni u prijevodu“

1. Osnovna škola Orehovica

JA SAM DIJETE / JU MES KUPIL

Učenica: Melisa Bogdanić, 8. razred

Mentorica: Natalija Sklepić

2. Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec

LJUBAV KOJU SAM OČEKIVALA / PLKTAR KARI ANKRIZUT

Učenica: Lea Horvat, 6. razred

Mentorica: Natalija Jezerinac

3. Osnovna škola Orehovica

POD OTVORENIM NEBOM / PĀ NORU DĀSVĀKUT

Učenica: Marjana Oršuš, 8. razred

Mentorica: Natalija Sklepić

4. I. osnovna škola Čakovec

MALI ZVJEZDANI PRIJATELJ / DER KLEINE STERN

Učenica: Niva Joleen Feifarek, 4. razred

Mentorica: Petra Kolar

5. **Osnovna škola „Petar Zrinski“ Šenkovec**
DRAGI KAJ / DOROHY KAJ
Učenica: Anastasiia Savenko, 6. razred
Mentorica: Lidija Toth

6. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
GDJE SAM JA? / HUNĐI MES JU?
Učenica: Iva Balog, 6. razred
Mentorica: Sandra Logožar

7. **Osnovna škola Orehovica**
LUNA / LUNA
Učenica: Anamarija Bogdan, 7. razred
Mentorica: Natalija Sklepić

8. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
MOJ DAN / ZUVA AME
Učenica: Lucija Balog, 5. razred
Mentorica: Jagoda Vičević

9. **Osnovna škola Orehovica**
MOJ ROĐENDAN / ROĐENDANU AMJOV
Učenica: Milena Ignac, 5. razred
Mentorica: Natalija Sklepić

10. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
MOJ RUŽAN SAN / VISULA URT AME
Učenica: Maja Ignac, 6. razred
Mentorica: Sandra Logožar
11. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
MOJA ZAIGRANA LJEPOTICA / AME ZAIGRAN MNDREMI
Učenik: Nives Oršoš, 6. razred
Mentorica: Sandra Logožar
12. **Osnovna škola Orehovica**
NA KRAJU JEDNOG POGLAVLJA / PĀ KRAJ DĀ UNA POGLAVLJI
Učenica: Helena Horvat, 8. razred
Mentorica: Natalija Sklepić
13. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
NAŠE LJUBAZNO PRIJATELJSTVO / ANOSTR LJUBAZN DRUŽULALA
Učenik: Leja Ignac, 6. razred
Mentorica: Sandra Logožar
14. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
PONEKAD JE KRAJ POČETAK / UNJIR AJ ČHATA ČI DIKH KAP
Učenica: Klaudija Oršoš, 6. razred
Mentorica: Natalija Jezerinac

15. **Osnovna škola Podturen**

PROZOR MOJE DUŠE / U BLOKU AMJOV D SUFLJIT

Učenica: Dolores Oršoš, 5. razred

Mentorica: Tajana Gašparić

16. **Osnovna škola Orehovica**

PRVI DAN ŠKOLE / ÉLŚÍ ZÎ DĀ IŠKULĀ

Učenica: Karmen Oršuš, 5. razred

Mentorica: Natalija Sklepić

17. **Osnovna škola Vladimira Nazora Pribislavec**

RAST / KRESK

Učenica: Doroteja Cikatić, 7. razred

Mentorice: Ivana Kramar i Monika Lučić

18. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**

RIHANNIN ŠKOLSKI DAN / ASTTS AJ ALU RIHANNA ZUVA D IŠKUL

Učenica: Rihanna Oršoš, 5. razred

Mentorica: Jagoda Vičević

19. **Osnovna škola Tomaša Goričanca Mala Subotica**

SAN JEDNE DJEVOJČICE / SOMN D UNA FAT

Učenica: Sabina Ignac, 8. razred

Mentorica: Nevenka Polanec-Petek

20. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**

SLOBODA / SLOBODA

Učenica: Ivana Bogdan, 7. razred

Mentorica: Natalija Jezerinac